Mohai V. Lajos

A sörösök estére megöregedtek

A sörösök estére megöregedtek, kiszikkadt testű vénemberekké váltak.

A sörösök durva deszkákból összeszögelt faládákban hordták ki sört, a ládákat bádog szalagokkal erősítették meg, a szálkák és a fémpántok fölsebezték a tenyerüket, mert a kocsikísérők világért se húztak volna kesztyűt.

Rakodás közben izzott a bőrük, ajkuk kicserepesedett, kiszáradt torkuk védőitalként fogadta magába a sört, a nyári forróságban az izzadó mellkasukra is spricceltek az aranysárga folyadékból.

Görgették a lábuk előtt a hordókat és mellkasukra húzták azokat a súlyos ládákat.

Minden forduló előtt a tenyerükbe köptek, és „hórukkolva" elindultak el.

Ha a fáradtságtól már kimerültek, és a lábuk alól kicsúszott a föld, szidni kezdték a világot.

Ha hangos robajjal darabokra törtek az üvegek, és szilánkok meg a cserepek szétszóródtak a négy égtáj irányába, éktelenül, kivörösödve, sistergő dühvel káromkodni kezdtek.

A sörösök munkája pirkadattól alkonyatig tartott, a sör a becsületük volt, a legközelebbi hozzátartozójuk, a gyárnak és a sörnek éltek, a teljes életükkel a sörnek áldoztak; amikor lerakták a durva bőrkötényeiket, nehezen szánták rá magukat a hazafelé vezető útra, mert magányos otthonok várták őket álomtalanul, sűrű, elfojtott indulatokkal; szemrehányó falak között kockamintás konyharuhával leterített hideg ételmaradékkal szégyenkező családi tűzhely.

Ezért betértek hát a Vén Diófába, hogy munka után összeverődjenek még, mert szükségük volt erre kitérőre, hogy visszataláljanak önmagukhoz, mielőtt hazaindulnának.

A Vén Diófában gyalulatlan padok sorakoztak a fehérre meszelt falak mellett, télidőn két vaskályha ontotta a meleget.

A törzsközönség a sörösök mellett a vasutasokkal is bővült, akik a téglagyári gödrökön átvágva a közeli fűtőházból jártak ide koromtól és szénportól csillámló munkaruhában, hogy a korsónyi Balatoni Világos mellé még egy kupicányi erőset is lehúzzanak.

Amikor a lefagyott váltókat kellett kiszabadítaniuk a jég fogságából, tovább gyarapodott a Vén Diófa közönsége, jöttek a városból verbuvált hómunkások is.

A Vén Diófában sohase volt záróra, a Vén Diófa útba esett a sörösöknek, a Vén Diófában a söntéspultra támaszkodva dödörésztek a kanizsai sörösök.

Állott ital- és verejtékszag terjengett a levegőben, dohányfüst kavargott a csatakos fejek fölött, a kifacsart testek ólmos fáradtsága rátelepedett a helyiségre.

A sörösök estére megöregedtek, kiszikkadt testű vénemberekké váltak.